

חכמת נשים

פרשת שילח לך התשובה

פרשת המקושש

וַיְהִי בְּנִי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר וַיִּמָּצְאוּ אִישׁ מִקֵּשֶׁשׁ עֲצִים בַּיּוֹם הַשֶּׁבִּית (טו, לב)
הנה מקושש העצים היה ענישו בגלל חילול שבת. ובגמ' מס' שבת איתא מעשה בחסיד אחד שבדק ביום השבת את שדהו, וראה פרצה, וחשב לגדרה ביום ראשון. אבל נצטער שחשב מחשבה זו בשבת, והחליט שלא לגדרה, ונעשה לו נס וגדל שם באותה פרצה "צלף" וסתם את הפרצה. ולשון הגמ' שם שגדל "צלף-חד".

ואמר על זה האר"י הקדוש, שאותו חסיד היה גלגול של מקושש העצים שחטא על חילול שבת. ובזה המעשה תיקן את חטאו אפי' במחשבה - לא לחלל את השבת, ורמז לזה, שהרי חז"ל אמרו שמקושש העצים היה צלפחד, ובגמ' הנ"ל נאמר שבאותה פרצה גדל "צלף-חד" וזה רמז על צלפחד.

וצריך לדעת שצלפחד "המקושש" לשם שמים נתכוון שהיו אומרים ישראל כיון שנגזר עליהן שלא יכנסו לארץ ישראל ממעשה מרגלים שוב אין אנו מחוייבים במצוות. עמד וחילל שבת כדי שיהרגו אותו ויראו אחרים.

ומכאן נלמד עד כמה חשובה הזהירות והזכרות בשמירת השבת.

ובענין זה נספר את מה שכתבה בספר "הכל לאדון הכל", בתו של רבי יעקב יוסף הרמן, על דבקותו של אביה בקיום המצוות ובשמירת שבת, כשנסעו ההורים למסעם לארץ ישראל בקיץ תרצ"ט, הם היו אמורים לעגון בנמל חיפה ביום רביעי, נעשו עבורם סידורים לשהות מספר ימים בביתם של הרב אלפא ורעיתו בחיפה.

בהיותם בלב ים, קיבל רב החובל הוראות להפליג בנתיב עוקף מחשש שמא מוקשו מימי הים התיכון, מפאת המלחמה העומדת בפתח. במקום להגיע כמתוכנן, ביום רביעי, עגנה האניה בנמל ביום ששי, שעה אחת לפני השקיעה, שעות אחדות קודם לכן, פרצה מלחמת העולם השנייה, עם פלישת גרמניה לפולין.

מגבירי קול האיצו בנוסעים לעזוב מיד את האניה, כל המטענים יפורקו על הרציף, והנוסעים אחראים לפנותם במהירות האפשרית. מהומה שלטה בכל, אבא ואמא היו מודאגים ביותר, איך יוכלו לטפל במטענם, כשעליהם לעזוב מיד את הנמל, כדי להגיע בעוד מועד לפני כניסת השבת, לביתו של הרב אלפא.

אבא חיפש את המזודה שהכילה את ספר התורה ואת הטלית והתפילין שלו, ואמא לקחה רק את תיק היד. הם פילסו דרכם ברציף ובקשו לראות את הקצין האחראי,

קצין אנגלי גבה קומה האזין להסברו של אבא: מעולם לא חיללתי שבת להגיע לארץ הקודש ולחלל את השבת כאן, לא בא בחשבון. דמעות שטפו את לחייו של אבא.

הקצין ענה בקיצור נמרץ: רבי פרצה מלחמה, עליך לקחת זאת בחשבון, אנא רק חתום על דרכונו והרשה לנו ללכת, ניקח את מטענו עם צאת

המשך בעמוד הבא

דברים יקרים מלב אל לב
מאת הרבנית
נעמי שמואלי תליט"א
אשת חבר

למו"ר ועט"ר הגה"צ
רבי בנידו שמואלי שליט"א
ראש ישיבת המקובלים
נדר שלום תב"ץ

גליון מס' 336

אשרת

חיל

מי ימצא

ורחוק

מפנינים

מכרה

חכמת נשים

השבת, ביקש אבא.

זה בלתי אפשרי, אנו מפנים את האניה ומשאירים את החבילות על הרציף, כשעוזבת האניה את הנמל, חייב גם הרציף להיות מפונה, לא אכפת לי מחפצינו, רק החתם את דרכונו כדי שנוכל לעזוב, הקצין הסתכל באבא במבט מוזר: כמה מזוודות יש לך, ששה עשר ארגזים בתא המטען ותשע מזוודות בתאנו ענה אבא. האם אתה מבין, שברגע שאתה עוזב, ישאר מטען על הרציף מבלי שמי שהוא יהיה אחראי עליו, עד מחר בערב לא ישאר זכר לחפצין, הערבים ישדדו את הכל, אמר הקצין בהדגשה.

אין כל ברירה, השבת כמעט נכנסת, עלינו להגיע העירה בזמן, אנא, אנא, רק החתם את דרכונו והנח לנו ללכת, קולו של אבא עלה נואשות. הקצין, בהשתאות, קרא לקצין אנגלי אחר: החתם את דרכוניהם והרשה להם ללכת, הרב הזה מוכן לאבד את כל חפציו ובלבד שיגיע העירה עם כניסת השבת שלהם, הקצין השני הביט באבא בתדהמה, כשהחתים את דרכוניהם, ואישר את ניירותיהם.

אבא אוחז במזודה שהכילה את ספר התורה ואמא מחזיקה בתיקה, השיגו מונית והגיעו לבית הרב אלפא בדיוק בזמן כדי להדליק נרות שבת. במשך כל השבת היתה רוחו של אבא מרוממת. שוב ושוב אמר לאמא: ה' עושה כל דבר למעני, מה אוכל אני אי פעם לעשות עבורו, סוף סוף נפלה לידי הזכות לקיים את מצות ובכל מאדך, ולקדש את שמו, לאמא קשה היה להשתתף בהתרוממות רוח זו במלואה. היא היתה תשושה פיזית ובודדה נפשית, הגעגועים אל ילדיה העיקו על לבה ומוחה, אבדן כל רכושה בנוסף על כך, היה גלולה קשה לבליעה, אך היא לא התלוננה. במוצאי השבת, עם תום שבעים ושתים דקות אחרי השקיעה, ולאחר שעשה אבא הבדלה, אמר אליו הרב אלפא: הבה נלך לנמל, יתכן שעדיין נמצא שם כמה מארגזין, אבא ואמא לא היו שותפים לאופטימיות זו שלו, אך הצטרפו אליו, משקרבו לאיזור המואר, הצטלצל, קול במבטא אנגלי: מי הולך שם, אבא קרא: מישהו מהנוסעים מהאניה שעגנה אתמול בשעות אחרי הצהריים המאוחרות. השומר האנגלי קרב אליהם. מה שמן שאל קצרות, יעקב יוסף הרמן, ענה אבא,

אכן, הגיע הזמן שתופיע כאן, הובטח לי שתבוא ברגע שתשקע השמש, אחרת בכמה שעות, מפקדי הקצין איים לכוות את ראשי, אם יחסר כהוא זה מחפצין, הואל לבדוק אם הכל בסדר וחתום על ניירות אלה, בבקשה סלק הכל מכאן במהירות האפשרית, אני תשוש לגמרי.

אשריהם ואשרי חלקם של המקפידים ונזהרים בשמירת השבת. השבת לא נשארת חייבת, והם שמורים מכל וכל.

ואנו יודעות כמה שמירה אנו צריכות בפרט בימים אלו, של מחלמה באיראן, וסכנות האורבות הק' יצילינו ובזכות השבת "אם ישראל משמרים ב' שבתות - מיד נגאלין", במהרה בימינו אמן כ"ר.

בברכת שבת שלום

נעמי שמואלי

מעשיות וחידוקים

על רבינו מרדכי שרעבי זע"א

היה אדם אחד מקרובינו שנכנס לבית החולים בגלל חולי מסויים, והוא שלח את הבן שלו אל רבינו שיעשה לו פדיון ויאמר לו מתי הוא יצא מבית החולים. כשבא בנו אל החצר הקדושה, עוד קודם שנכנס לביתו של רבינו, שלח רבינו שליח ואמר לו: הבן של פלוני נמצא בחוץ תכניסהו...

כשנכנס, עוד קודם שפצה את פיו אמר לו רבינו: תאמר לאביך שביום שלישי הוא יצא מבית החולים.

בן אחר, הלך לרבינו יצחק כדורי זע"א וגם הוא אמר כן שיצא ביום שלישי. ובשבאו אל אביהם לבשרו הבשורה מפי גדולי הדור, אמר להם: באיזה יום שלישי, השבוע הזה או אחר כך? וכדבריהם כן היה, שלאחר שבועיים הוא יצא מבית החולים, ולכך לא הוסיפו שהמדובר הוא ביום שלישי הקרוב.

סופלה - 10 מנות

המצרכים:

3 חבילות שוקולד מריר - וורד הגליל

כוס סוכר

חצי כוס שמן

5 ביצים

כוס קקאו

3/4 כוס קונפלור

אופן ההכנה:

להמיס בסיר על להבה נמוכה - שוקולד, סוכר ושמן.

לכבות את האש, להביא לקירור.

להוסיף ביצים ולערבב, להוסיף קקאו וקונפלור, ולהמשיך ולערבב היטב.

לחלק ל-10 כוסיות.

להכניס לתנור שחומם מראש ל-180 מעלות.

ל-10 עד 15 דקות שרואים שנבקע מלמעלה.

לבריאות ובהצלחה
שבת שלום